

Een geheime Gebedstaal?

<http://wayoflife.org/>, 16-8-2006. Update 6-7-2010

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV),
en voor het Grieks de Textus Receptus (Stephanus) 1550.
Vertaling en voetnoten door M.V.

Pentecostals en charismaten leren dikwijls dat er twee soorten tongentaal beschreven worden in het Nieuwe Testament: 1. het “openbaar talenspreken” van Pinksteren, en 2. de “privé-” of “geheime gebedstongen” van 1 Korinthiërs 14:4: “Die een [vreemde] taal spreekt, die sticht zichzelf; maar die profeteert die sticht de gemeente”. Sommigen noemen dit onderscheid “bedieningstongen” of “aanbiddingstongen”.

Vroege pinksterleiders begrepen dat bijbelse tongen echte aardse talen waren. Zij leerden zelfs dat zij in staat zouden kunnen zijn naar buitenlandse missievelden te gaan door middel van miraculeuze tongen; zonder de talen te leren. Zij die dat probeerden kwamen echter bitter ontgoocheld terug!

“Alfred G. Garr en zijn vrouw gingen naar het Verre Oosten in de overtuiging dat zij het evangelie konden prediken in “de Indische en Chinese talen”. Lucy Farrow ging naar Afrika en keerde terug na zeven maanden waarin zij zagezegd tot de autochtonen moest prediken in hun eigen ‘Kru-taal’. De Duitse pastor en analist Oskar Pfister rapporteerde het geval van een pentecostal ... ‘Simon’, die gepland had naar China te gaan met gebruikmaking van tongen in de prediking. Talloze andere pinksterzendingen gingen naar het buitenland terwijl zij geloofden dat zij de miraculeuze bekwaamheid hadden om de talen te spreken van hen naar wie zij gezonden waren. Deze beweringen van de Pentecostals waren in die tijd welbekend. S.C. Todd van de Bible Missionary Society onderzocht 18 Pentecostals die naar Japan, China en India gingen ‘in de verwachting daar tot de autochtonen te prediken in hun eigen taal’, en ondervonden volgens eigen erkenning dat zij ‘in geen enkel geval in staat waren dit te doen’. Toen deze en andere zendingen terugkwamen, ontgoocheld en gefaald hebbend, waren de Pentecostals ertoe gedwongen hun oorspronkelijke visie over het spreken van tongen te herzien”. (Robert Mapes Anderson, *Vision of the Disinherited: The Making of American Pentecostalism*).

De conclusie werd al vlug getrokken dat hun “tongen” geen aardse talen waren maar een “hemelse” of speciale gebedstaal, en dit zijn de termen die we dikwijls gehoord hebben op grote charismatische conferenties, zoals die in New Orleans in 1987, Indianapolis in 1990, en St. Louis in 2000. De tongen die ik hoorde op deze conferenties waren in geen enkel opzicht talen, maar eerder een repetitief gemompel, gebrabbel, dat iedereen kan imiteren.

Larry Lea sprak in Indianapolis 1990 zagezegd in tongen, en dit is een sleutelvoorbeeld van wat er in de charismatische beweging voor tongen doorgaat. Dit ging als volgt: “Bubblyida bubblyida hallelujah bubblyida hallabubbly shallabubblyida kolabubblyida gloooory hallelujah bubblyida”. Ik schreef dit op zoals hij dat uitsprak en later verifieerde ik dit aan de geluidsopname.

Nancy Kellar, een Rooms-katholieke non die in het uitvoerend comité zat van de St. Louis meeting in 2000, sprak in “tongen” op de donderdagavond van de conferentie. Haar tongentaal ging als volgt: “Shananaa leea, shananaa higha, shananaa nanaa, shananaa leea...”, opnieuw en opnieuw.

Als u denkt dat ik met deze mensen wat aan het lachen ben, dan hebt u het mis. Dit komt direct van de audio-opnamen van hun boodschappen. Als dit talen zijn, dan hebben die wel een erg simpele woordenschat! Mijn kinderen hadden een complexer taalgebruik toen zij nog peuters waren.

Michael Harper zegt: “In de korte geschiedenis van de Charismatische Vernieuwing is het publiek spreken in tongen zeldzaam geworden, maar het blijft een vitale expressie van particulier bidden (*These Wonderful Gifts*, 1989, p. 97). Hij zegt dat dit type van “tongen” een “gebedstaal [is]: een manier om effectiever tot God te bidden” (p. 92). Hij beweert dat deze ervaring “sticht”, los van het

begrijpen: “De moderne westerse man vind het moeilijk te geloven dat het spreken van onbekende woorden tot God de mogelijkheid bezit stichtend te zijn. ... Alles wat men kan zeggen is ‘probeer het en zie’. Ik kan me vandaag nog steeds momenten herinneren van toen ik voor het eerst de gave gebruikte en het onmiddellijke bewustzijn had dat ik werd gesticht. Dit is een van de belangrijkste redenen waarom deze gave regelmatig moet gebruikt worden in particulier gebed” (*These Wonderful Gifts*, p. 93).

Harper zegt dat hij er zich mystiek van bewust is gesticht te worden, alhoewel hij niet weet wat hij zegt. Hij zegt ook dat “deze gave regelmatig moet gebruikt worden” en ze is daarom iets belangrijks voor het christelijke leven.

Om deze stelling te bewijzen nodigt hij de sceptici gewoonweg uit tot “probeer en zie”, en dit herinnert ons eraan dat *ervaring* de grootste gezagsbron is bij de charismaten. (De “probeer en zie”-benadering schept evenwel een nieuw probleem, want de Bijbel zegt nergens “probeer tongen”, of dat men moet streven naar tongen¹, en beschrijft nooit hoe men kan leren in tongen te spreken. In de Bijbel is het spreken in tongen (talen) altijd een bovennatuurlijke activiteit die soeverein door God wordt gegeven).

Zelfs zij die niet beweren pentecostals of charismaten te zijn, hebben deze ervaring. Jerry Rankin, hoofd van de International Mission Board (Southern Baptist), zegt dat hij in een “privé gebedstaal” spreekt en contrasteert dat met de praktijk van “glossolalie”².

“Ik heb een privé gebedstaal, al meer dan 30 jaar. Ik meen niet de gave van tongen te hebben. Ik ben er nooit toe gebracht om openbaar glossolalie te beoefenen, en ik denk dat de geestelijke gaven in de onderrichtende passage van de Schrift duidelijk spreken van publiek gebruik, tot stichting van en als gaven in de kerk. ... Ik heb nooit mijn intimiteit met de Heer, en de manier waarop de Heilige Geest mij leidt tijdens mijn gebed, beschouwd als glossolalie en ze niet onderworpen aan dat criterium. ... Ik wil gewoon dat God de vrijheid heeft om alles te doen wat Hij wil in mijn leven en ik ga daar gehoorzaam aan zijn” (“IMB president speaks plainly with state editors about private prayer language”, Baptist Press, 17 febr. 2006).

Het is iets moois het verlangen te bezitten Gods wil te doen, waar dat ook toe leidt, maar Hij wil nooit leiden op een manier die in strijd is met Zijn eigen Woord in de Schrift. Om de volgende redenen zijn wij ervan overtuigd dat de Bijbel geen steun geeft aan de doctrine van een “privé gebedstaal”.

1. Als het tongenspreken van 1 Korinthiërs 14 verschilt met dat van Handelingen 2 dan legt de Bijbel nergens het verschil uit.

We verlaten de tongen in het boek Handelingen (de laatste melding is Hand. 19:6) en we zien ze pas weer in 1 Kor. 12-14. Als nu de “tongen” in Paulus’ brief van een ander type zijn dan de “tongen” in Handelingen, waarom legt de Bijbel deze kwestie dan niet uit, opdat er geen verwarring zou ontstaan?

2. Paulus zei dat de tongenspreker zichzelf sticht (1 Kor. 14:4) en dat zou niet mogelijk zijn tenzij de woorden konden begrepen worden.

Want doorheen het hele hoofdstuk 14 van 1 Korinthiërs zegt Paulus dat begrijpen absoluut noodzakelijk is om te stichten. In vers 3 zegt hij dat profeteren sticht omdat het de mensen opbouwt en aanmaant, duidelijk verwijzend naar dingen die begrepen werden door de hoorder. In de verzen 4-5 zegt hij dat tongenspreken niet sticht tenzij het wordt vertaald. In de verzen 16-17 zegt hij dat als iemand iets niet begrijpt hij dan niet gesticht wordt. Woorden konden niet duidelijker gesteld worden. Als er geen stichting is van de kerk zonder begrijpen, hoe is het dan mogelijk dat de individuele gelovige zou kunnen gesticht worden zonder te begrijpen? Dit is verwarring. Het woord “stichten” betekent opbouwen in het geloof. Van Dale definieert het als “Iemand in godsdienstig of zedelijk opzicht opbouwen of verheffen, ...”. De woorden “stichten”, “gesticht” en “stichting”³ komen

¹ Men moet streven naar het profeteren; vgl. 1 Kor. 14:39.

² Glossolalie, van het Grieks *glossa* (talen) + *lalein* (spreken).

³ Grieks grondwoord *oikodomeó*: bouwen, stichten.

in het Nieuwe Testament (SV) 17 keer voor⁴, en ze hebben altijd te maken met opbouw in het geloof. Bijvoorbeeld, in Efeziërs 4 wordt het lichaam van Christus gesticht door de bediening van God-gegeven predikers (Ef. 4:11-12)⁵. Het feit dus dat Paulus zei dat de tongenspreker zichzelf sticht (1 Kor. 14:4) is een bewijs dat hij begrijpt wat hij zegt.

3. Paulus zegt dat tongen aardse talen zijn

Zie 1 Korinthiërs 14:20-22. Als het tongenspreken in 1 Korinthiërs 14 een soort van “privé gebedstaal” is, waarom zou Paulus dan deze profetische uitlegging ervan geven en dogmatisch stellen dat het een aardse taal is? Hij zegt niet dat slechts bepaalde “types van tongen” talen zijn.

4. In 1 Kor. 14:28 zegt Paulus dat de tongenspreker zowel tot zichzelf spreekt als tot God.

“Maar indien er geen uitlegger⁶ is, dat hij zwijge in de gemeente; doch dat hij tot zichzelf spreke, en tot God”. Dit betekent dat hij kan begrijpen wat hij zegt. Hoe zou hij anders tot zichzelf kunnen spreken? Spreekt iemand tot zichzelf in een “onbekende brabbeltaal”?

5. Er is geen voorbeeld in 1 Kor. 14 van een gelovige die privé in tongen spreekt, en ook geen aanmoediging daartoe.

Wat te zeggen van 1 Kor. 14:28? “Maar indien er geen uitlegger is, dat hij zwijge in de gemeente; doch dat hij tot zichzelf spreke, en tot God” (zie 1 Kor. 14:27-28). Dit vers zegt niets over het privé bidden in tongen. Het vers gaat over het beoefenen van de gaven in een publieke samenkomst. Paulus zegt dat indien er geen uitlegging is, dan de individuele tongenspreker moet zwijgen en tot God moet bidden, maar hij zegt niet dat hij op zichzelf van start moet gaan met privé bidden in tongen. Men moet dat in het vers leggen om dat zo te lezen.

6. Als er een “privé gebedstaal” zou bestaan die het leven van de christen zou stichten, dan zou dat erg belangrijk zijn en de Bijbel zou dat dan ook duidelijk uitleggen.

De Bijbel zou het gebruik daarvan zeker omschreven hebben, zoals hij dat doet met het gebruik van tongen in de kerk.

7. Een “privé gebedstaal” die de christen zou helpen om sterker te worden in zijn wandel met Christus, zou ongetwijfeld in andere plaatsen van het Nieuwe Testament vermeld worden, in de context van heiliging en christelijke levenswijze.

Maar feit is dat dit nergens vermeld wordt in enige context als dit. De apostelen en profeten behandelen vele situaties in de nieuwtestamentische brieven en gaven alles wat nodig was voor een heilig christelijk leven, maar zij leerden nooit dat de gelovige zonodig moet spreken in een “privé gebedstaal” om geestelijke overwinningen te behalen, of om Gods leiding te zoeken, of om te genezen, of wat dan ook. Als dat zoiets zou zijn als een “devotionele gebedstaal” die het geestelijk leven van de christen zou opbouwen en hem geestelijk sterker zou maken, dan zou Paulus de kerk te Korinthe zeker hebben onderwezen meer tijd te besteden aan het spreken in devotionele gebedstalen, maar zo’n advies gaf hij nooit.

8. Het is niet mogelijk dat tongenspreken een noodzakelijk deel kon zijn van het christelijk leven, omdat Paulus duidelijk stelt dat niet allen in tongen spreken.

Zie 1 Kor. 12:29-30. Sommigen zullen echter vragen: “Waarom dan zegt Paulus: ‘En ik wil wel dat gij allen in talen spreekt...’” (1 Kor. 14:5)? Het antwoord is dat Paulus niet zegt dat allen *werkelijk* in talen spreken, of dat allen *kunnen* spreken in talen; hij drukte louter zijn verlangen uit dat de geestelijke gaven zouden beoefend worden en dat dit op correcte wijze zou gebeuren. In 1 Kor. 7:7 gebruikt Paulus precies dezelfde uitdrukking in de context van celibatair leven. Hij zei: “*Want ik wilde, dat alle mensen waren, zoals ikzelf ben; maar een ieder heeft zijn eigen gave van God, de een*

⁴ Hd 9:31; Rm 14:19; 15:2; 1Ko 8:1; 10:23; 14:3, 4 (2x), 5, 12, 17, 26; 2Ko 10:8; 12:19; Ef 4:29; 1Th 5:11; 1Tm 1:4 → 17x. In de KJV bovendien ook in Ef 4:12, 16 → 19x. Overal grondwoord *oikodomeó*: stichten.

⁵ Ook hier dus het Griekse grondwoord *oikodomeó*: bouwen, stichten; in de KJV vertaald als “edifying” (stichting).

⁶ Grieks: *diermèneutês* (uitlegger), van het grondwoord *diermèneuó*: uitleggen, vertalen (Prisma G/N).

wel aldus, maar de andere also”. Wij hebben geen weet van pentecostals die deze uitspraak zo letterlijk nemen dat zij leren dat het Gods wil is voor elke gelovige om ongehuwd te blijven, maar zij nemen dezelfde uitdrukking in 1 Kor. 14:5 wel tot regel. Dit is een vreemde inconsequentie.

9. Alle nieuwtestamentische instructies over gebed gaan ervan uit dat gebed een bewuste, willensvolle en verstaanbare daad is van de kant van de gelovige, en dat hij tot God spreekt in een verstaanbare taal.

Wij zien dit in Jezus' instructies over het gebed: “Gij dan bidt aldus: Onze Vader, Die in de hemelen zijt! Uw Naam worde geheiligd. Uw Koninkrijk kome. Uw wil geschiede, gelijk in de hemel also ook op de aarde. Geef ons heden ons dagelijks brood. En vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren. En leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze. Want Uw is het Koninkrijk, en de kracht, en de heerlijkheid, in eeuwigheid, amen” (Matt. 6:5-13).

Dit is een bewust en verstaanbaar gebed. Wij zien hetzelfde in Paulus' instructies over gebed (b.v. Rom. 15:30-32; Ef. 6:18-20; Kol. 4:2-3; Hebr. 13:18-19).

Er is niet één voorbeeld van een gebed in de Schrift opgetekend dat iets anders is dan een individueel spreken tot God in bewuste, verstaanbare termen. In feite verbood de Heer Jezus Christus een repetitief soort van “gebeden” die we algemeen horen bij hen die een “privé gebedstaal” praktiseren. “En als gij bidt, zo gebruikt geen ijdel verhaal van woorden, gelijk de heidenen; want zij menen, dat zij door hun veelheid van woorden zullen verhoord worden” (Matt. 6:7)⁷. Maar ik heb dikwijls “gebedstongen” gehoord die klinken zoals dit: “Shalalama, balalama, shalalama, balalama, bubalama, shalalama, bugalala, shalalama....” Wat dit ook moge zijn, dit is niet wat het Nieuwe Testament leert als de gave van “tongen” (talen spreken); het is beslist geen nieuwtestamentische gebedswijze.

10. Zelfs al zou men aannemen dat 1 Korinthiërs 14 wijst op “een privé tongentaal”, dan zou dat niet iets kunnen zijn dat kan aangeleerd worden of geïmiteerd.

Wat er beschreven wordt in 1 Korinthiërs 14 is een Goddelijk wonder, maar dat is tegengesteld aan de pinkster-/charismatische praktijk waarbij mensen het spreken in een “gebedstaal” aangeleerd wordt.

11. Het gebruik van de tongengave als een “privé gebedstaal” vernietigt het hoofddoel van die gave als zijnde een teken voor de ongelovigen.

Voormalig pentecostal Fernand Legrand merkt wijs op: “Door dit teken privé te gebruiken denken sommigen dat zij hun voordeel kunnen doen met EEN van haar aspecten, terwijl zij de andere negeren, maar u kan een gave niet ontmantelen en slechts één van haar componenten behouden. Een auto is een complex mechanisch object dat in zijn geheel wordt gereden of helemaal niet. U kan niet de wielen nemen voor een ritje en de carrosserie of motor in de garage laten staan. Wanneer een auto rijdt is het de hele auto die rijdt. Op dezelfde wijze KUNNEN TONGEN NIET VERSNEDEN WORDEN ALS EEN WORST. Ze zijn er om te stichten, de spreker EN de anderen, EN ze moeten een teken zijn voor de Joodse ongelovigen, EN ze moeten verstaanbaar zijn door vertolking. Deze gave moeten dat allemaal tegelijkertijd zijn. Ze was onafscheidelijk van haar ene en enige onveranderlijke doel: een teken zijn voor ongelovige Joden van het universele aanbod van redding (Hand. 2:17; 1 Kor. 14:20-22)” (*All about Speaking in Tongues*, p. 67).

12. Alhoewel ik in de afgelopen 33 jaar vele voorbeelden heb gehoord van “devotionele tongen”, heb ik nooit iets anders gehoord dan gebrabbel.

Wat ik heb gehoord waren geen talen van enig soort, maar louter een repetitief gemurmel dat iedereen kan imiteren. Larry Lea's “tongen” in Indianapolis 1990 gingen zo: “Bubblyida bubblyida hallelujah bubblyida hallabubbly shallabubblyida kolabubblyida gloooooory hallelujah bubblyida”. Ik schreef dat op terwijl hij bezig was en controleerde dat later aan de geluidsopname. Nancy Kellar,

⁷ De KJV zegt: “But when ye pray, use not vain repetitions” - lett.: Maar als gij bidt, gebruik dan geen lege herhalingen. Kantt. 10 van de Statenvertaling: “ijdel verhaal van woorden: Grieks, *battlogia*; dat is, wanneer enige woorden of rede zonder nood of ernst dikwijls herhaald worden”.

een Rooms-katholieke non, die lid was van het uitvoerend comité van St. Louis 2000, sprak in “tongen” op donderdagavond tijdens de conferentie. Haar “tongentaal” ging als “*shananaa leea, shananaa higha, shananaa nanaa, shananaa leea...*” Dit werd direct betrokken van de geluidsopnamen van de boodschap. Als dit talen zijn, dan hebben ze beslist een simpele woordenschat!

13. De praktijk van het leren hoe in tongen te spreken, dat populair is onder pentecostals en charismaten, is onschriftuurlijk en gevaarlijk.

Als we nu even aannemen dat er zoiets bestaat als een “privé gebedstaal” en dat dit ons zou helpen een beter christelijk leven te leiden, en als we even de charismatische uitdaging aannemen van “probeer het en zie”, dan is de volgende vraag: “Hoe begin ik te spreken in deze ‘gebedstaal’?”

Een hoofdstuk in het boek *These Wonderful Gifts* (door Michael Harper) is getiteld “Letting Go and Letting God”, waarin de gelovige wordt geleerd te stoppen met ervaringen zo zorgvuldig en strikt te analyseren, te stoppen met het “opzetten van alarmsystemen” en “het nerveus afkraken achter beschermende muren”. Hij zegt dat de gelovige moet weggaan vanachter deze “muren en onfeilbare systemen” en zich gewoon moet openstellen voor God.

Dat is een noodzakelijke maar onschriftuurlijke en uitermate gevaarlijke stap naar het ontvangen van de charismatische ervaringen. Wanneer men ermee stopt alles middels de Schrift te analyseren, zal de standaardmethode voor het ervaren van de “tongengave”, of een “privé gebedstaal”, iemands mond openstellen voor het spreken van woorden die men niet begrijpt en God zal zagezegd de controle nemen.

Dennis Bennett zegt: “Open uw mond en toon dat de Heer u in de Geest gedoopt heeft door te beginnen spreken. Spreek geen Engels of enige andere taal die u kent, want God kan u niet leiden tot het spreken in tongen als u spreekt in een taal die u bekend is ... Net zoals een kind dat voor het eerst leert spreken: open uw mond en spreek de eerste lettergrepen en uitdrukkingen die op uw lippen komen. ... Het kan zijn dat u slechts kan spreken met enkele aarzelende geluiden. Dan is dat schitterend! U hebt de ‘geluidsbarrière’ gebroken! Blijf doorgaan met deze geluiden. Bied ze God aan. Zeg Jezus dat u van Hem houdt in deze ‘vreugdevolle geluiden’! In echt reële betekenis kan elk geluid dat u maakt, het aanbieden van uw tong aan God in eenvoudig geloof, het begin zijn van het spreken in tongen” (*The Holy Spirit and You*, pp. 76, 77, 79).

Dit is zo walgelijk onschriftuurlijk en onzinnig dat het eigenlijk onnodig is dit te weerleggen. Er is absoluut niets van dit beschreven in het Nieuwe Testament. De Bijbel negeren om iets te zoeken wat hij nergens ondersteunt, en uzelf onkritisch openstellen aan religieuze ervaringen als deze, brengt u in het gevaar dat u “een andere geest” ontvangt (2 Kor. 11:4)

14. Feit is dat bijbelse tongen échte aardse talen waren, en dit is een fundamentele waarheid.

Elke tongentaal die haar uiting reduceert tot louter gebrabbel, van enig soort, is geen echte taal en haar praktijk is onschriftuurlijk.

VRAAG: Als tongtaal kan begrepen worden door de spreker, waarom zegt Paulus dan: “Want indien ik in een vreemde taal bid, mijn geest bidt wel, maar mijn verstand is vruchteloos” (1 Korinthiers 14:14)?

ANTWOORD: De pinkster- en charismatische beweging vindt in dit vers rechtvaardiging voor hun leer dat tongenspreken een soort van communicatie is dat het intellect en het begrip kortsluit. Pastor Bill Williams van San Jose, Californië, zegt dat het bewustzijn dat men krijgt bij het beoefenen van tongentaal “verder [gaat] dan emotie, verder dan intellect. Het transcendeert het menselijk begrip” (“Speaking in Tongues--Believers Relish the Experience”, *Los Angeles Times*, 19 sept.1987, B2). Charles Hunter zegt: “De reden waarom sommigen van u niet vloeiend in tongen spreken is dat u tracht te denken bij de geluiden. ... U hoeft niet te denken om in de Geest te bidden” (Hunter, “Receiving the Baptism with the Holy Spirit”, *Charisma*, juli 1989, p. 54).

Maar indien 1 Kor. 14:14 betekent dat de tongenspreker “verder dan zijn intellect” gaat, of iets van dat soort, dan zou dit de enige plaats in de Schrift zijn waar zo’n leer wordt gevonden. Nergens anders zegt de Schrift dat de menselijke geest goed kan functioneren zonder te begrijpen, of dat God

ingrijpt in de menselijke geest op zo'n manier dat hij de communicatie niet begrijpt, of dat er een soort van spiritueel niveau van communicatie bestaat dat het begrip kortsluit. In deze zelfde brief zei Paulus: “Want wie van de mensen weet, wat van de mens is, dan de geest des mensen, die in hem is?” (1 Kor. 2:11). De menselijke geest is dat gedeelte van hem dat weet en begrijpt. Efeziërs 4:23 zegt tegen de gelovige: “en dat u vernieuwd zou worden in de geest van uw denken”. Dit slaat duidelijk op het begripsvermogen, want Romeinen 12:2 zegt: “wordt veranderd door de vernieuwing van uw gemoed⁸ [KJV: mind], opdat gij moogt beproeven, welke de goede, en welbehaaglijke en volmaakte wil van God is”.

Waarover spreekt Paulus dan in 1 Korinthiërs 14:14? De meeste [Engelse] commentaren zeggen dat hij verwijst naar het begrijpen van de tongenspreker in relatie tot anderen, niet zijn eigen begrip.

Barnes: “... produceert niets dat tot enig voordeel is voor hen. Het is zoals een onvruchtbare boom; een boom die niets produceert waarmee men tot nut kan zijn voor anderen. Zij kunnen niet verstaan wat ik zeg, en, uiteraard, zij kunnen geen voordeel doen met wat ik uit”.

Adam Clarke: “... mijn begrip is onvruchtbaar voor alle anderen, omdat zij mijn gebeden niet verstaan, en evenmin vertolk ze of kan ze niet vertolken”.

The Family Bible Notes: “... volgens een andere en meer verkiesbare zienswijze: het levert geen vrucht op voor anderen, omdat het niets aan hen meedeelt op een begrijpelijke manier”.

Jamieson, Fausset, Brown: “‘mijn verstand’, het actieve instrument van gedachten en redentie, welke in dit geval ‘vruchteloos’ is in het stichten van anderen, vermits de geleider van de uitdrukking voor hen onbegrijpelijk is”.

John Wesley: “‘Mijn geest bidt’: door de kracht van de Geest begrijp ik de woorden zelf. ‘Maar mijn verstand is vruchteloos’: de kennis die ik heb is van geen enkel nut voor anderen”.

Matthew Henry: “maar zijn verstand is vruchteloos (1 Kor. 14:14), dit betekent: de zin en betekenis van zijn woorden zouden vruchteloos zijn, hij zou niet begrepen worden, en daarom zullen anderen zich niet in zijn aanbedding vervoegen”.

Treasury of Scripture Knowledge: “Dat betekent: ‘niet productief tot enig nut voor anderen’”.

De context van 1 Korinthiërs 14:14 ondersteunt deze interpretatie:

“13 Daarom, die in een vreemde taal spreekt, die bidde, dat hij het moge uitleggen. 14 Want indien ik in een vreemde taal bid, mijn geest bidt wel, maar mijn verstand⁹ [KJV: understanding] is vruchteloos¹⁰. 15 Wat is het dan? Ik zal wel met de geest bidden, maar ik zal ook met het verstand¹¹ bidden; ik zal wel met de geest zingen, maar ik zal ook met het verstand¹² zingen. 16 Anders, indien gij dankzegt met de geest, hoe zal hij, die de plaats van een ongeleerde inneemt, amen zeggen op uw dankzegging, daar hij niet weet wat gij zegt? 17 Want gij dankzegt wel behoorlijk, maar de ander wordt niet gesticht” (1 Kor. 14:13-17).

Paulus zegt dat de tongenspreker zou moeten bidden met de geest én met het verstand, en het is duidelijk dat hij het heeft over het begrip van hen die luisteren, omdat hij zegt: “Anders, indien gij dankzegt met de geest, hoe zal hij, die de plaats van een ongeleerde inneemt, amen zeggen op uw dankzegging, daar hij niet weet wat gij zegt?” (vs. 16). In 1 Kor. 14:13-17 zegt Paulus dat de tongenspreker een vertolking moet geven van zijn tongentaal, zodat hij niet de enige zou zijn die begrijpt wat er gezegd wordt, want als hij bidt in een taal die niet vertolkt wordt zullen zij die luisteren niets verstaan en kunnen zij derhalve niet gesticht worden.

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm

⁸ Grieks *nous* of *noos*: (het) kennen, denken, denkvermogen, geest, verstand (Prisma G/N). KJV: understanding.

⁹ Ibid.

¹⁰ Gr. *akarpos*: onvruchtbaar, nutteloos (Prisma G/N).

¹¹ Grieks *nous* of *noos*: (het) kennen, denken, denkvermogen, geest, verstand (Prisma G/N). KJV: understanding.

¹² Ibid.